

Το παρόδειγμα

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 14-6-97

Η περίπτωση του ΟΤΕ είναι χαρακτηριστική. Έχουμε μια κρατική μονοπωλιακή επιχείρηση, η οποία μέχρι πριν από λίγα χρόνια, σχεδόν σε τίποτε δεν διέφερε από τις υπόλοιπες. Τη χαρακτήριζαν και αυτή η αδράνεια, ο εφησυχασμός, οι προσλήψεις και οι αδιαφανείς προμήθειες, η σπατάλη, η κακοδιοίκηση και το κυριότερο αυτή η ασυγχώρητη ακινησία, που οδηγεί μεγάλες μονάδες με μαθηματική βεβαιότητα στον αφανισμό. Η αφύπνιση του ΟΤΕ άρχισε τη στιγμή που εθίγησαν για πρώτη φορά θέματα ιδιοκτησίας. Από το 1992, όταν πρωτοσυζητήθηκε το θέμα ιδιωτικοποίησης, έστω και σ' εκείνη την ακραία εκδοχή του στρατηγικού επενδυτή και στη συνέχεια όταν ετέθησαν για πρώτη φορά θέματα απώλειας του μονοπωλίου και λειτουργίας του σε ανταγωνιστικό περιβάλλον, ο ΟΤΕ άρχισε να ανασκουμπώνεται. Ν' αντιμετωπίζει τα θέματα του κόστους λειτουργίας και των πολιτικών πιέσεων με διαφορετικό τρόπο. Ξαναείδε το θέμα της τιμολογιακής πολιτικής και του εκσυγχρονισμού του δικτύου. Ετέθησαν για πρώτη φορά, ίσως, σε καθαρά οικονομική βάση, τα μυστικά, μέχρι τότε, δεδομένα των προμηθειών και άρχισε να συζητεί το θέμα μείωσης

του προσωπικού. Και τελικώς, στα χρόνια που ακολούθησαν, μέχρι το εγχείρημα πώλησης του πρώτου μικρού μεριδίου των μετοχών σε ιδιώτες και τώρα με το δεύτερο μεγαλύτερο, πολλά άλλαξαν στον οργανισμό τηλεπικοινωνιών. Ο ΟΤΕ, ακριβώς υπό την πίεση και τον έλεγχο των ιδιωτών μετόχων, έθεσε

Του ΑΝΤΩΝΗ ΚΑΡΑΚΟΥΣΗ

επιχειρηματικούς στόχους, άρχισε να προσεγγίζει όρους λειτουργίας ιδιωτικής επιχείρησης, προχώρησε σε σημαντικές επενδύσεις, εισήλθε και πάλι στο φαινομενικά χαμένο παιχνίδι της κινητής τηλεφωνίας, αναπτύσσεται στο εξωτερικό αγοράζοντας σημαντικά μερίδια σε ξένους τηλεπικοινωνιακούς οργανισμούς και σε ορισμένους έρχεται, άκουσον - άκουσον, να παίξει ρόλο στρατηγικού επενδυτή. Μια άλλη φιλοσοφία, λογική και δράση, φαίνεται να διαπνέει πλέον μια από τις μεγαλύτερες κρατικές επιχειρήσεις. Και τούτο είναι προφανέστατα αποτέλεσμα της μεταβολής του ιδιοκτησιακού καθεστώτος και των όρων λειτουργίας με την εισαγωγή ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων.

Ευλόγως, λοιπόν, διερωτάται κα-

νείς, γιατί το μοντέλο του ΟΤΕ, το οποίο, όπως εκ των υστέρων απέδειξε, με την υστερία που επικράτησε για την αγορά μετοχών του οργανισμού, έχει εξασφαλισμένη τη γενική αποδοχή, δεν επεκτείνεται και στις υπόλοιπες μεγάλες κρατικές επιχειρήσεις. Με πρώτη ίσως τη ΔΕΗ, η οποία και ευρωστία διαθέτει και εμπιστοσύνη εκπέμπει. Θα μπορούσε και η ΔΕΗ, αν μετέβαλε τον τρόπο λειτουργίας της, αν αποκτούσε μεγαλύτερη ευελιξία, αν η διοίκησή της ήταν προσανατολισμένη σε παρόμοια σχέδια, να ακολουθήσει, επ' ωφελεία της ίδιας, των εργαζομένων της και κυρίως του κοινωνικού συνόλου, το επιτυχές παράδειγμα του ΟΤΕ. Όπως επίσης τούτο θα μπορούσε να γίνει με τις περισσότερες δημόσιες επιχειρήσεις και δη μ' εκείνες που ασκούν κατά κύριο λόγο εμπορική δραστηριότητα, όπως π.χ. τα λιμάνια. Εκεί άλλωστε ασκείται κατά βάση δράση του ιδιωτικού τομέα και ουδείς θα είχε αντίρρηση να μετέχουν έμποροι, μεταφορείς και εφοπλιστές με κεφάλαιά τους στην ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό των λιμανιών. Οι συνθήκες είναι πλέον ώριμες και δεν αντιλαμβάνεται κανείς τους λόγους της κυβερνητικής ολιγωρίας.